

PÄÄMAJASSA.

Helsingistä tuleva juna pysähtyi ja pieni joukko ihmisiä astui ulos. Ensikertalaiset matkustajat katselivat ihmetellen ulos akkunasta. – Mitä tämä on? Vasta Fredriksbergistä lähdettiin eikä Oulunkylä ole vielä tullut. Ja nyt pysähdytään tänne vuoren kupeelle metsän laitaan, missä ei näy yhtään ihmisasuntoa. – Ikäänkuin häveten paikan mitättömyyttä juna tuskin maltoi odottaa viimeisen matkustajan poistumista, ennenkuin se jo memmä porhalsi eteenpäin.

Sillalle jäi muutamia henkilöitä seisomaan ja he alkoivat iloisesti tervehtiä toisiaan. He näyttivät olevan matkalla samaan päämäärään mutta kaikki olivat täällä outoja. Missä nyt sitten oltiin? Lyhyen patsaan päässä seisoi K o t t b y (suomeksi »Käpylä«) ja siitä lähti kapeita polkuja kummallekin puolelle metsään. Jopa löytyi opas ja niin lähdettiin astumaan eteenpäin. Pian lentää tiellä vastaan hevonen ja vanhemmat henkilöt korjataan rekeen. Muut kävelevät eteenpäin ja metsätiellä pian tuulet lakkaavat tuntumasta ja lumihiuhteet laskeutuvat maahan peittäen kaikki pehmeään puhtoiseen vaippaansa.

– Keitä nuo ovat? kysyy joku ohikulkeva paikkakuntalainen kumppaniltaan. – Eiköhän liene niitä teosofeja – arvelee toinen – siellähän niillä on oma kirkkonsa osuuskunnan maitten perällä.

»Ei niin pientä pilaa, ettei totta toinen puoli«. Jos nämä eivät olisikaan täysiä »teosofeja«, jumalviisaita – kukapa sellaisen nimen ansaitsisi? – niin ainakin teosofia on heidän korkein harrastuksensa; ja he ovat matkalla, jos ei kirkkoon, niin ainakin johonkin paikkaan, missä olisi tarkoitus luoda jonkinmoinen kirkko keskelle jokapäiväisyyttä, muodostaa pieni suppilo, minkä kautta voisi vuotaa alas henkisten maailmoitten sulovesiä synnyttämään uutta eloa tämän maailman kuivuneille lakeuksille.

Vieraat kyselevät paikkakunnan oloja ja opas selittää: »Helsingissä yksi ja toinen vakava ja raitis työmies alkoi kaivata pientä maatilkkaa, missä saisi perustaa oman kodin ja komnun ja levähtää työstä palattuaan kaukana pääkaupungin humusta. Niinpä he joukolla ostivat maata ja muodostivat useampia maa-osuuskuntia Pakinkylään Oulunkylän taakse. Tavattomilla vaikeuksilla he pystyttivät pienet tupansa, useimmiten omalla työllään, toivat tänne perheensä ja käyvät nyt kaupungissa työssä, mutta kuitenkin asuvat maalla. Täällä saavat asua oman katon alla, tehdä työtä oman tilkan viljelemiseksi, ja vaikka sattuisi työnpuutetta, niin on ainakin tyyssija, johon vetäytyä turvaan parempia aikoja odottamaan. Ja kun on pyhäinen päivä, kuinka ihanaa on silloin istua katsellen keväimen puhkeamista luonnossa tai talvisin suksilla viilettää pitkin vapaita metsiä. Ja lapset – niin, lapset – ne ovat kaikkein onnellisimpia maalle muutosta ja kasvavat täällä monin verroin raitimpina puhtaampina ja terveempinä kuin kaupungin laitaosissa.«

Kaikenlaiset tällaiset puhtaat inhimilliset vaikuttimet ovat vetäneet työläisten parhaita aineksia kaupungista maalle, ja samanlaiset vaikuttimet – vaikka samalla paljon laajemmat ja kauemmas tähtäävät – saattoivat viime talvella ja keväällä muutamia teosofian harrastajia etsimään maata ja tonttipaikkaa pääkaupungin lähistöllä. Ja maata oli kyllä tarjolla, mutta kauan ja laajalti saatiin etsiä, ennenkuin löydettiin paikka, mikä vähänkin vastasi niitä ihanteita, mitkä mielessä kytivät. Koko puuhan ja suunnitelman keskuksena oli Suomen Teosofisen Seuran ylisihteeri Pekka Ervast. Kesällä v:na 1910 viimein onnistuttiin saamaan »Alku«-nimiseltä maaosuuskunnalta kohtuhintaan jommoinenkin maanala, jolle heti alettiin rakentamaan uusia rakennuksia. Ennen joulua seisoi jo kolme rakennusta pystyssä ja niissä oli tupa täysi asukkaita. Nämä matkalaisemme olivat nyt juuri matkalla uusia taloja »vihkimään« ja päivä oli loppiaispäivä v. 1911.

Jo saavuttiin perille »Tuonenkylään«, kuten uutta asumasijaa joskus mystillisesti kutsutaan, ja sivuutetaan ensimmäiset talot, »Piippala« ja »Koivula«, sillä ylisihteeri on kaikki kutsunut ensin »Tonttulaansa«, missä hän itse muutamine seuralaisineen asuu. Metsäisten mäkien takana kohoaa rakennus, jonka syvä puro niinkuin vallihauta erottaa muusta maailmasta. Sen takana leviää kaupungille kuuluva koivumetsä, sen vieressä aukeavat vastaiset puutarhamaat.

Astutaan sisään ja heti jää tulija hämmästyneenä seisomaan, sillä tässä todella on se, josta paikkakuntalaiset ovat saaneet aiheen puhuakseen »teosofien kirkosta«. Tämä ei ole tavallinen asuinhuone vaan juhlasali, »halli«, niinkuin englantilaiset sanovat. Miltei kaksikerroksinen, toisessa päässä lehterillä varustettu, toisessa päässä korokkeella aituuksinen. Suuri takkakuuni antaa kodin tunnelman, ja samalla

jokainen tuntee heti täällä juhlallisuutta ja vakavuutta. Kuinka vapauttavaa on seisoa huoneessa, missä seinät eivät tunnu puristavan kokoon! Täällä Pohjolassa, missä ei ole aina tilaisuus kokouksien pitämiseen ulkosalla, tarvitaan tällaisia saleja, jotta ihmiset edes joskus voisivat viettää yhteisiä ylentäviä juhlahetkiä.

Vieraat parveilevat ympäri taloa ja katselevat huoneita, joita on keskussalin kummallakin puolella. Tässä talossa ei ole mitään ruuanlaittoa, eikä toistaiseksi ole edes ketään »toista sukupuolta« vaan ainoastaan niitä nuoria mies-apulaisia, joita ylishteeri on koonnut ympärilleen. Mistä hän lieneekin ne tänne koonnut, on heillä totisesti syytä kiittää Karman herroja, sillä hänen lempeässä ja vakavassa huolenpidossaan he vähitellen kasvavat ja oppivat tunkeutumaan teosofian »sydänoppiin«, sillä »tietämättömyyskin on parempi kuin pääopetus, jota ei sieluvuus ole valaisemassa ja ohjaamassa«. Täällä jos missään heillä on tilaisuus keskittyä itseensä ja vapautua niistä moninaisista harhoista, jotka aina suurella maailmassa tahtovat peittää sielun peilin. Alinomaa seurustellessaan sen ystävän ja opettajan kanssa, jonka koko elämä on ollut pyhitetty teosofian palvelukseen, heidän oma itsensäkin saattaa herätä ja ehkä joskus vielä jatkaa sitä suurta työtä, mihinkä teosofia kutsuu ja velvottaa.

Täällä myöskin on varattu sija teosofiselle kustannustoimistolle, jotta senkin lähetykset voidaan suorittaa omasta kodista, sillä todella on ollut hankalaa ylishteerille ja hänen apulaisilleen maalta käsin hoitaa kaupungissa olevaa kustannustoimistoa. Kolmatta vuotta on hän tehnyt tätä huolta ja vaivaa kysyvää työtä, ja mikäli liike laajenee, tulee se vaatimaan yhä suurempaa huomiota ja enemmän työvoimia.

Kuten ehkä monet Tietäjän lukijat ovat kuulleet, otti ylishteeri v. 1908 yksin vastatakseen Teosofisesta Kirjakaupasta ja Kustannusliikkeestä, kun se velkojen takia oli joutumassa vararikkoon. Kävi mahdolliseksi pitää palkattua johtajaa ja silloin ylishteeri itse tarjoutui maksuttomasti hoitamaan liikettä, kunnes se pääsisi kaikista veloistaan vapaaksi, ja siten hän kaikkien muitten töittensä lisäksi sai hartioilleen tämän käytännöllisen toimen, joka jo yksinään riittäisi täyttämään yhden ihmisen koko ajan. Tämä askel oli välttämätön oleviin oloihin nähden, se on yhä selvemmin näyttäytynyt, mutta kuitenkin se oli suuri uhraus. Moni kaukaisempi teosofian harrastaja on varmaan ihmetelty, miksei hän, jolla meidän maassamme tuntuu olevan eniten todellista teosofian tietoa, itse kirjota enempiä, mutta karman käsi on tämän toistaiseksi estänyt ja epäilemättä siinä on ollut syvempikin merkitys. »Ei sanat salahan joua, mahti ei mahu maan rakohon«, vaikka sattuisikin pieni odotuksen ja valmistuksen aika.

Mutta palatkaamme nykyhetkeen. Hallista johtavat sisällä olevat parvekeportaat yläkertaan, missä vielä tulee olemaan muutamia huoneita, jähkä tilaisuus tulee niiden valmistamiseen. Täällä nähtävästi voidaan ottaa vastaan useampiakin asujia, ja monen mielessä jo pyörii ajatus kesäisistä »lomakursseista«, jolloin tänne rauhaisan luonnon keskelle pitemmäksi aikaa yhtäjaksoisesti teosofian harrastajat maaseudulta voisivat kokoontua laajentaakseen tietojaan ja syventyäkseen yhä enemmän teosofisen maailmankatsomuksen henkeen.

Nyt hiljaa! pianosta kuuluu soitto, ylishteeri itse soittaa ja kaikki asettuvat avaraan saliin istumaan. Heidän ajatuksensa ohjautuvat sisäänpäin ja kaikki istuvat odottavina, sillä onhan luvattu, että tänään selvitetäisiin teosofisen päämajan aate ja tarkoitus. Ja jo seisoo ylishteeri korokkeella ja puhuu, niinkuin ainakin pehmeällä, sointuvalla äänellään:

»Rakkaat ystävät! Emme ole kutsuneet teitä tällä kertaa yksityiseen kotiin, emme ole kutsuneet teitä katsomaan, kuinka jotkut yksityiset ihmiset elävät. Ei, vaan me olemme kutsuneet teidät tänne jotta kaikki näkisimme ja ymmärtäisimme, ettei tämä ole eikä ole oleva mikään tavallinen yksityinen koti. Tällä kodilla on aivan toinen tarkoitus. Teitä on täällä ainoastaan muutamia nyt, emme tietysti ole voineet kutsua niin monta kuin olisimme tahtoneet, sillä oikeastaan minä olisin tahtonut kutsua tänne koko meidän Teosofisen Seuramme, sen kaikki jäsenet, ei ainoastaan täällä Helsingissä ja sen ympäristöllä asuvat, vaan kaikki jäsenet ympäri Suomea. Kaikki olisin tahtonut kutsua tänne, ja kun nyt lausun teidät täällä tervetulleiksi, niin lausun teidän kauttanne kaikki Teosofisen Seuran jäsenet tervetulleiksi tällä hetkellä. Ja jos minun henkinen käskyni ja kutsuni voisi heihin vaikuttaa, niin kaikki jäsenet ympäri Suomea, kaikki teosofit tuntisivat tällä hetkellä merkillisen ajatuksen, merkillistä vetovoimaa Oulunkylään päin, missä he tietävät ylishteerin asuvan. Silloin he kaikki muistaisivat juuri meitä täällä, sillä minun puheeni on nyt kaikkia teosofejia varten, kaikkia Teosofisen Seuran jäseniä varten. Me olemme nyt koolla sitä varten, että yhdessä hieman ajattelisimme, mikä on tämän kodin tarkoitus.

Ja silloin minä – koska näitä asioita olen ajatellut, koska minulla on tämä aate, niinkuin otaksun, jokseenkin selvänä, ainakin selvänä, mitä itse puolestani tahtoisin, – minä alustan meidän yhteisen ajatuksemme ja koetan muutamilla sanoilla esittää teille, mikä kotimme tarkoitus on.

Te olette luultavasti kuulleet ja varmaan monet teistä tietävät, että kun me ostimme tämän maan ja rupesimme tänne rakentamaan, emme ajatelleet vain yksityistä asuntoa meille itsellemme, vaan alusta saakka on mielessämme elänyt jonkinlainen teosofinen päämaja. Ja näin ollen on nyt tehtävämme saattaa itsellemme ja ajatuksillemme selväksi, mitä tällainen teosofinen päämaja yksityisessä maassa on.

Jätämme silloin heti pois yhden asian, tuon kaikkein okkultisimman ja salaisimman, josta minulla oli tilaisuus äsken puhua eräässä Kalevala-looshin juhlassa. Puhuin sellaisesta pienestä temppelistä, jonka aura olisi pyhä, ja jossa ihmiset voisivat käydä mietiskelemässä. Puhuin tietysti siinä mielessä, että sellainen temppeli olisi hyvä saada esim. Helsinkiin ja moneen muuhun paikkaan Suomessa, mutta tämä »päämajamme« ei tietysti olisi yksinomaan sellainen. Pyhätön muodostaminen ei ole päämajan yksinomainen tehtävä vaan pikemmin jokaisen looshin tehtävä, ja siksi jätän sen asian koskettamatta tänä päivänä.

Kahdenlainen tehtävä on teosofisella päämajalla: henkinen ja aineellinen. Henkinen tehtävä jakautuu myös kahteen osaan, siihen, joka tarkoittaa ulkomaailmaa, ja siihen, joka koskee niitä ihmisiä, jotka päämajassa asuvat.

Teosofisen päämajan tehtävä ulospäin on olla aivan kuin valonheittäjä, palava tuli, josta valoa leviää ympäri. Päämajassa on keskitettynä teosofinen työ, ja siellä asuvat sellaiset ihmiset, jotka kokonaan antautuvat teosofiseen työhön ja tahtovat, että teosofinen valo leviäisi yltymperi.

Päämajassa voidaan harrastaa teosofisia opintoja. Päämajassa voi olla kirjapaino, joka painattaa lehtiä ja kirjoja. Päämajassa voi olla kustannusliike, kirjakauppa, lehden toimisto, kaikenlaista tällaista työtä, joka sanan avulla, painetun sanan ja puhutun sanan välityksellä levittää teosofista tietoa maailmassa. Se on oleva pesäpaikka, mistä parhaasta päästä teosofinen tieto, teosofinen kirjallisuus leviää ulos ja missä kehittyvät perehtyneimmät puhujat.

Tämä on päämajan tehtävä ulkomaailmaan nähden, eikä minun tarvitse ollenkaan puhua teille siitä, kuinka tärkeä on teosofinen työ.

Jokainen, jolle on teosofia kallis, jokainen, ken on teosofialta saanut herätyksen ja selvityksen elämäänsä ja joka on sen maailmankatsomuksen turvissa tuntenut kasvavansa henkisesti, sydämestään palaa halusta ja ikävöimisestä, että tämä jumalallinen, ihana maailmankatsomus, tämä pelastava usko ja vakuuttava tieto, tämä suuri elämänymmärrys leviäisi ihmisiin, niin että poistuisi paha, että ihmiset saisivat voimaa noustakseen synnistä, saisivat rohkeutta elää iloisesti ja veljellisesti, niinkuin heidän sydämensä sisin kaipuu on.

Teosofisen päämajan tehtävä ulkomaailmaan nähden on sentähden etupäässä levittää valoa ympäri, mutta sitten myös olla sellainen paikka, minne voivat teosoitit tulla joko vähän katselemaan, vähän näkemään, tai pitemmäksi ajaksi olemaan ja oppimaan harjaantumaan teosofiseen ajatukseen ja teosofiseen elämään. Jos esim. katselette Intiaa, niin näette, kuinka sinne matkustaa hartaita teosofejia, kuinka Annie Besant on erityisesti kehottanut kaikkia ylisihteereitä tulemaan Adyariin, näkemään, kokemaan, tuntemaan, että teosofinen liike on yleismaailmallinen, että se on Mestareista lähtenyt, että sen takana on suurimmat henkiset voimat maailmassa.

Tällainen pitäisi myös päämajan olla meikäläisissä oloissa, että ainakin looshien puheenjohtajat ja teosofiset työntekijät pääsisivät sinne voimistumaan, tuntemaan, että teosofinen työ on todellista, jumalallista, suurta, että sen puolesta kannattaa elää, kannattaa uhrata itsensä, rahansa, aikansa.

Mutta on toinenkin puoli tässä päämajan henkisessä työssä, nim. se elämä, mikä niiden ihmisten kesken vietetään, jotka päämajassa asuvat. Mikä tehtävä on päämajalla siinä suhteessa? Sekin selviää heti ja me sen heti ymmärrämme, jos muistamme, missä ajassa elämme, jos muistamme, että vanha kulttuuri on vähitellen muuttuva, vanhan kulttuurin henki on vähitellen kuoleva ja uusi sivistys on nouseva sen sijalle. Vanha sivistys, joka perustui alemman, itsekkään ymmärryksen käskyihin, on kuoleva ja uusi sivistys on perustettava korkeammalle prinsipille, sille, jota me kutsumme veljesrakkaudeksi, korkeammaksi järjeksi, viisaudeksi. Ja ehkä te olette joskus ajatellessanne uutta sivistystä huomanneet yhden asian, joka siinä on oleva hieman toisenlainen kuin nykyään, hieman uudenlainen ja merkillinen, nim. sen, että ihmiset eivät

siellä tule elämään perheissä samalla tavalla kuin nyt. Ihmiset eivät silloin tule olemaan sulettuja pieniin perheisiin, jotka ovat pikkuisen erotettuja maailmasta ja tuntevat: 'tuossa on suuri kylmä maailma ja tässä minun pikkuisen lämpeä kotini, – maailma voi olla kylmä, paha, meidän täytyy suojella itseämme maailmalta.' Näin ei tule olemaan uudessa sivistyksessä. Vielä on silloin oleva perheitä, koteja ja perhesuhteita, mutta kodin henki on oleva toinen, ei ole oleva koti ainoastaan meitä varten, minua ja sinua varten, vaan kodin käsite on oleva toinen. Ihmiset tuntevat syvemmin, että he perheinä ovat aivan kuin pieniä yksilöitä suuremmissa perheissä, yhteiskunnassa, he ovat perheinä yksilöitä ja kuuluvat yhteen. Nykyään käydään vieraillessa toisten luona, ollaan kohteliaita ja kuitenkin kovin pelätään, ettei toinen vain pyytäisi tai tahtoisi liikaa, vaan silloin on yhdessäolo, kanssakäynti ihmisten kesken oleva vapaampi, ei ole raha samalla tavalla yksinvaltiainen kuin nykyaikana, ei ole silloin pelkoa, että jouduttaisiin hirveihin raha-ahdinkoihin toisten takia niinkuin nykyaikana. Sitäpaitsi tulee yhä enemmän ja enemmän ihmisiä olemaan perhesuhteisiin liittymättä, tulee olemaan niinkuin me sanoisimme »naimattomia«, mutta heitä ei enää silloin pilkata »vanhoiksi piioiksi« ja »vanhoiksi pojiksi«.

Kun me nyt teosofeina olemme saaneet aivan kuin tehtäväksemme valmistaa tulevaisuutta, on meidän otettava huomioon puheenalaistakin seikkaa. Päämajan pitää niinmuodoin kussakin maassa olla sellainen paikka, missä asujaimet elävät veljellisesti ja muodostavat yhden perheen, vaikka he, niinkuin maailma sanoo, ovat toisilleen vieraita ihmisiä. Vieraitahan ovat toisilleen myös mies ja vaimo, kun he ensin oppivat toisiansa tuntemaan ja perustavat kodin, mutta luonto – fyysillinen ja astralinen luonto – tekee heistä pian mitä lähimpiä sukulaisia ja elämä kehittää heissä vähitellen veljes ja sisarusrakkautta. Mutta tällaisessa päämajassa vaaditaan, että ihmiset, jotka ensin ovat vieraita toisilleen, oppivat muodostamaan yhden perheen ja että heitä siinä ei auta niin paljon fyysillinen ja astralinen ruumis kuin mentalinen ja kaikki korkeammat käyttövälineet. Ne herätetään, stimuleerataan, ja niiden välityksellä tunnetaan rakkautta, veljeyttä, perhe-elämää. Tämä on se merkillinen kohta, joka on toteutuva juuri teosofisessa päämajassa. Silloin ihmiset, jotka tulevat ulkoa, jotka tulevat oppimaan, saavat heti tuntea ja nähdä, että siellä toteutetaan veljeyttä, että siellä todella ihmiset rakastavat toisiaan. Sitähän myös aina pyydetään ja kysytään ja vaaditaan perheissä. Kun pääsemme onnelliseen kotiin, viihdymme siellä erinomaisesti sentähden että tunnemme: tässä on rakkautta, tässä ihmiset rakastavat toisiaan. Samalla tavalla teosofisessa päämajassa pitää tuntea, että tässä ihmiset rakastavat toisiaan ja tahtovat toistensa parasta, tässä he todella tahtovat tehdä työtä yhteisen asian puolesta, yhteisen aatteen puolesta, yhteisen kodin puolesta. Se on Teosofisen Seuran päämajan toinen henkinen tehtävä.

Jos sitten kysymme, mikä on päämajan aineellinen tarkoitus, vastaan siihen: tällaisen päämajan jos se on maaseudulla, pitäisi olla aivan kuin pieni mallitila, johon ihmiset voisivat tulla oppimaan, millä tavalla on taloudellisesti eletävä, millä tavalla kussakin maassa voidaan parhaiten tulla toimeen maa- ja puutarhaviljelystä harjoittamalla. Sellainen on ihanteeni päämajan suhteen, ja minä tiedän, että esim. presidenttimme Annie Besant ajattelee samalla tavalla päämajasta, että sen tehtävä siinä suhteessa olisi näyttää esimerkkiä muulle maailmalle, millä tavalla pitää tehdä työtä ja tulla toimeen.

Mutta päämajalla on toinenkin tehtävä ja se on, että sen pitäisi olla aineellinen, taloudellinen perustus niille, jotka kokonaan tekevät työtä teosofisen asian puolesta. Sen pitäisi olla sellainen paikka, missä ne ihmiset, jotka tekevät työtä teosofian puolesta, voisivat asua ja saada elatukseen puhdasta, ravitsevaa ruokaa mahdollisimman halvalla. Eikä näiden ihmisten työ teosofian puolesta ole vain yhtä laatua, vaan se on tietysti monenlainen, se ei ole ainoastaan kirjottamista ja oppimista, se on myös kaikenlaista käytännöllistä työtä.

Tämmöinen on teosofisen päämajan aineellinen tarkoitus.

Olen tässä koettanut vetää muutamia ääriviivoja, koettanut näyttää, minkälainen on Teosofisen Seuran päämajan ihanne minun silmissäni. Ja te kysytte: missä määrin tämä kaikki on toteutettuna nyt tekeillä olevassa suomalaisessa päämajassa? Siihen minä en kykene vastaamaan, en ainakaan kaikkeen voi vastausta antaa. Kysymykseen, kuinka täällä tehdään työtä, missä määrässä täältä levitetään teosofista valoa ympäri Suomen, siihen vastaavat ne, jotka täältä mahdollisesti saavat valoa. Te itse näette, paljonko vai vähänkö me teenne työtä. Mitä taas tulee viettämäämme perhe-elämään ja tuntemaamme rakkauteen, niin minä siinä suhteessa voin puhua ainoastaan omasta itsestäni ja omista kokemuksistani ja sanoa, että olen äärettömän onnellinen enkä ole koskaan kaivannut enkä kaipaa mitään. Minua aivan sisimpiä juuriani

myöten tyydyttää sellainen elämä, jota me täällä vietämme. Ja jos muutkin voivat samalla tavalla vastata, niinkuin minä toivoisin, silloin todella henkinen puoli johonkin määrin on toteutettu . . .

Aineellisesta puolesta voin puhua paremmin. Kun ihanne on tuo, minkä edellä esitin, pitäisi tämän maapalstan ja näiden rakennusten olla teosofisen liikkeen puhdasta, velatonta omaisuutta, ja sitä ne eivät vielä ole. Ne ovat kaikki minun nimessäni; minun vastuullani on taloudellinen ja aineellinen puoli, ja jokainen teistä ehkä tietää, että tässä on oikeastaan vain velkoja. Mutta velat eivät minua paina eivätkä tunnu raskailta, päinvastoin äärettömän ihanilta, koska olen saanut inspiratsioiden koko tähän hommaan sisästäpäin. Minä uskon, että kaikki lopulta käy hyvin. Ja vaikka alussa nyt on vaikeuksia, vaikka kaikki ne ihmiset, jotka täällä nyt ovat, – kaukana siitä, että he voisivat tehdä teosofista työtä ja elää huolettomasti, kaukana siitä, että heillä olisi helppo olla, – päinvastoin ovat pakotetut ponnistamaan niin paljon kuin jaksavat, niin olen vakuutettu siitä, että jos me jaksamme ponnistaa ja kärsiä läpi kaikki alkuvaikeudet, jos jaksamme pitää mielenme rauhallisena, sielumme iloisena kulkiessamme läpi polttavien tulien, ryömiessämme läpi ahtaiden luolien, sukeltaessamme synkkiin vesiin, jos me opimme vielä lentämään, missä ei maata ole, silloin kaikki menee hyvin, silloin kaikki onnistuu. Ja myös minä ajattelen ja uskon, että mikäli tämä on Mestarin työtä, mikäli Mestari tahtoo, että juuri tämän pitää menestyä, mikäli vähitellen teosofit ymmärtävät ja näkevät, että päämajalla on liikkeessämme tehtävä, sikäli myös teosofit tulevat meitä auttamaan. Onhan meillä edessämme esimerkki Intiassa. Katsokaamme, kuinka se on vähästä alkanut, kuinka eversti Olcott ja mad. Blavatsky ostivat maan ja panivat siihen viimeiset rahansa ja saivat tehdä velkaa, kuinka se oli kaukana Madrasin kaupungista, vaikeasti luopäästävä, kuinka ei siellä ollut postitoimistoa lähellä eikä muita sivistyselämän mukavuuksia. Kuitenkin se on vähitellen kasvanut ja kehittynyt, ja kuinka komea se nyt onkaan! Eversti Olcottin aikana oli vielä vaikeuksia, mutta kun Annie Besant tuli presidentiksi oli aivan kuin kaikkien teosofien kukkaro olisi auennut, rahaa rupesi joka taholta virtaamaan. Nyt presidentti on ostanut maata lisäksi kymmenillä tuhansilla markoilla ja on pystytetty monta rakennusta. Yksikin henkilö sanoi: minä annan 50,000 mk. Tuolla tavalla ihmiset innostuvat, kun he ovat nähneet ja oppineet tuntemaan ja rakastamaan jotakin aatetta ja sen fyysillistä edustajaa. Jos mekin osaamme johonkin määrin toteuttaa, mitä olemme uneksineet, jos me osaamme näyttää, että olemme vakavia harrastuksissamme, että meitä elähyttää totuuden henki ja että päämajammekin on tärkeä teosofinen asia, silloin myöskin täällä ihmisten sydämet yltymperi tulevat käskemään heitä: minun täytyy jollakin tavalla auttaa tuota teosofista työtä. Vielä minä en pyydä mitään aineellista apua. On aivan jokaisen oma asia, kuinka hän tahtoo auttaa, mutta yhtä minä nyt pyydän teiltä ja teidän nimessänne kaikilta Suomen teosofeilta, ja se on, että te ajatuksillanne ja siunauksellanne auttaisitte meitä, että siunaisitte meidän työtämme, että lähettäisitte meille hyviä ajatuksia. Minä tiedän, että niitä nyt jo lähetetään, jopa korkealtakin taholta. Olen tuntenut tässä, kun olen istunut ja kirjottanut, kuinka yhtäkkiä on laskenut ylitseni niin äärettömän hyvä tunne, että milten ole itkenyt kiitollisuudesta. Kiitos, kiitos niille, jotka lähettävät hyviä ajatuksia, voimakkaita ja siunaavia ajatuksia!

Jotta kotimme voisi muodostua todelliseksi päämajaksi, täytyy tänne auran kokoontua oikein hyviä, pyhiä, jaloja, epäitsekkeitä ajatuksia, ja niitä luomassa voivat kaikki olla mukana. Siinä voivat köyhimmät olla mukana yhtä hyvin kuin rikkaat. Antakoot he ajastaan muutamia minuutteja, ajatelkoot vain: olkoon siunattu se paikka, menestyköön se työ, kasvakoon epäitsekkyys, usko, luottamus, vakavuus ja henkisyys niissä ihmisissä, jotka tuolla ovat, kasvakoon heissä tieto siitä, että sieltäpäin on tuleva vielä paljon valoa ja paljon henkistä apua meidän Suomellemme.«

Kun ylisihteeri oli puheensa lopettanut, oli kauan aikaa hiljaista. Kaikki tunsivat, että hän oli lausunut julki, mitä selvemmin tai hämärämmin oli kaikkien mielessä liikkunut. Kukaan ei tahtonut häiritä sitä tunnelmaa, mikä oli täyttänyt salin. Tuntui kuin tällä hetkellä kaikki Suomen teosofit olisivat tulleet lähemmäksi ja olleet mukana. Tuntui siltä, että nyt oli laskettu perustus jollekin suurelle, mikä tulisi kestävänsä ja kukoistamaan vielä kauan senjälkeen kuin nämä personallisuudet olisivat näyttämöltä häipyneet. Tällä hetkellä tuntui päämajan aate niin selvältä, niin todelliselta, niin rakkaalta. Jokainen päätti itsekseen olla mukana hengessään toteuttamassa sitä, mikä nyt oli pantu alulle. Täällä tulisi olemaan kaikkien teosofien yhteinen koti, vähät siitä, kuka saisi tilaisuuden itse fyysillisesti siinä asua. Hiljoilleen tarinoitiin keskenään, kaikki tunsivat yhä viihtyvänsä äskeisessä tunnelmassa.

Vihdoin kuitenkin tuli aika lähteä. Vielä ei kuitenkaan hajaannuttu vaan siirryttiin vähän matkan päässä olevaan toiseen päätaloon, Piippalaan, missä taloudellinen puoli oli paremmin edustettuna. Siellä astuttiin suureen pirttiin, missä penkit ulottuivat pitkin seiniä ja pitkä pöytä seisoi keskellä huonetta. Pöydän päässä oli korkea isännän tuoli ja jokainen tiesi, kuka se isäntä oli. Täällä oli Tuonenkylän yhteinen ruokailuhuone, täällä oli emännällä suuri leivinuuninsa ja keittolietensä. Eihän verettömästä ravinnosta synny liikanaisia katkuja, vaikka ruoka samassa paikassa valmistetaan, missä se nautitaan.

Tässä talossa oli yläkertakin jo asuttuna ja vieraat pistäytyivät sielläkin silmäilemässä. Täällä asuivat ne henkilöt, jotka pitkin vuotta käyvät teosofisten kirjain kaupalla ympäri Suomea ja kaksi huonetta oli annettu nuorukaisille, jotka alusta asti olivat olleet mukana päämajan aatetta luomassa ja kannattamassa. Ja viimeksi täällä asui se kaikkein yhteinen pieni lemmikki, »Piippa«, josta itse talokin oli saanut nimensä.

Tämäkin talo oli puiden ja kivien keskellä, mutta sen edustalla aukeni vastainen puutarha, joka vielä oli peltomaana. Maata oli näet ostettuna useampia tynnyrinaloja, vaikka muu osa oli etäämpänä pienempinä kaistaleina osuuskunnan muiden palstojen keskellä. Kaikki nämä palstat tulisivat varmaan ennen pitkää löytämään asujaimensa.

Ensimmäinen teosofinen uutisasukas (päätalojen asukkaita lukuunottamatta) oli pystyttänyt oman rakennuksensa, »Koivulan« ihan Piippalan ääreen. Itse hän luonnollisesti nyt oli vaimoineen muiden joukossa. Hän oli Oulunkylän looshin perustajista ainoa paikkakunnalle jäänyt. Vähän matkan päässä näkyi vielä sauna- ja navettarakennus, mikä vain vielä odotti sarvipäitä maidonantajia.

Pöydällä höyryivät kahvikupit ja iloisin mielin virkistettiin ruumiin voimia. Senjälkeen alettiin tehdä lähtöä asemalle. Jo saapuivat hevoset ja väsyneemmät sijoituivat rekeen. Usea kuitenkin »myöhästyi« ja jäi pirttiin istumaan ylisihteerin ympärille. Viimein sitten kaikki hajaantuivat, suksimiehet asettuivat suksilleen ja lähtivät polkemaan kaupunkia kohti ja niin oli »päämajan vihkimys« siirtynyt muistojen maailmaan.

Mutta kaikki tunsivat, että tämä oli vain ensimmäinen alku johonkin paljon suurempaan ja ihanampaan. Sillä aatteet ne elävät ja aatteet ne maailmoita luovat.

Muistiinpanija.

